

T À N D E M
edicions

El somni de la Merla Blanca

Agustín Fernández Paz
Il·lustracions: Lucía Cobo

ai

Les paraules de Grou

«La roda de la Vida gira i gira, i no deixa de girar mai.» Entre tots els records que guardo a la memòria, les paraules de la Merla Vella ocupen un lloc principal. Per aquell temps jo era molt jove; encara feia poc de temps que els meus germans i jo havíem abandonat el niu. Ja ens atrevíem a fer alguns vols curts per l'Horta, però no érem capaços d'arreglar-nos sols i necessitàvem l'ajuda del Pare per a quasi tot.

10

Aquell va ser un temps feliç i ple de sorpreses. Passàvem la major part del dia ocupats a buscar menjar, encara que també disposàvem de molts moments per a córrer i volar per l'Horta, cada vegada una miqueta més lluny de la mirada vigilant del Pare.

Jo sempre esperava amb il·lusió els últims instants de la vesprada. Perquè quan el sol desapareixia darrere de les muntanyes, totes les merles joves que vivíem a l'Horta volàvem fins al llorer que hi ha al costat de la paret per a escoltar les coses que ens ensenyava la Merla Vella.

Alguns dies ell ja ens esperava, parat en l'arbre; uns altres dies, arribava quan tots estàvem ja parats a les branques pròximes. El seu nom era Grou i era la merla més gran que he vist mai. Tenia les plomes gastades i sense llustre, però els seus ulls miraven amb una intensitat molt viva. El detall que més m'intrigava d'ell era l'anell metàl·lic que portava en una de les potes, ple d'inscripcions estranyes. Devia haver-hi una bona història darrere d'aquell anell, però no em vaig atrevir mai a demanar-li que me la contara.

—La Roda de la Vida no para mai de fer voltes —ens deia la Merla Vella—. Totes les coses que viviu vosaltres ara, ja les he viscudes jo fa molts anys, i també els va passar igual a algunes merles que ja no estan entre nosaltres. Així són les coses des del principi dels temps.

—Vols dir que els teus pares també et tiraren del niu? També hagueres d'aprendre a buscar menjar? Et feia por la foscor de la nit? Tu també...? —Les preguntes que fèiem les merles joves semblaven una corrua interminable.

—Ja ho crec que sí —responia Grou amb paciència—. Hi hagué una altra merla vella que em va ensenyar tot allò que hem de saber els de la nostra espècie, com faig jo ara amb vosaltres. I com fareu alguns dels que m’escolteu ara quan passen els anys i jo ja no estiga ací.

I així continuava parlant durant hores, mentre la foscor ho inundava tot i ja no sabies si això que tenies al costat era una merla o una fulla del llorer. Jo l’escoltava amb tota l’atenció del món perquè m’ho havien manat els meus pares i perquè ens donava consells útils per a la vida. I, si he de dir tota la veritat, m’agradava escoltar-lo perquè la Merla Vella sabia contar les històries amb tanta gràcia que ens deixava a tots amb el bec obert, sempre pendents de les seues paraules que ens encisaven.

02

Els primers
records

Dels primers dies de la meua vida no recorde res. Per les coses que m'han contat, sé que la Mare va pondre tres ous i va passar molt de temps donant-los calor, sense deixar mai el niu, llevat dels moments imprescindibles per alimentar-se. I sé també que un matí els ous van començar a moure's i que, al cap de poc de temps, van aparéixer alguns badalls a les closques: érem nosaltres, que ens movíem dins l'ou, per a trencar-les.

16

La Mare m'ha dit que qui primer en va eixir vaig ser jo, després d'haver trencat la closca amb el bec. I que, així que estava fora, decidiren que el meu nom seria Bulebule, perquè no parava de moure'm i d'obrir la boca (devia tenir molta fam, després d'haver passat tants dies tancada dins l'ou!). Després, al cap de poques hores, van nàixer els altres dos germans meus: Llèpol i Llenguallarg, que tenien tanta fam com jo.

Encara que ho intente, no sóc capaç de recordar res d'aquella època. Supose que degué ser un temps feliç, els tres ben calentets i sense fer res, llevat de dormir i menjar-nos aquells animalets

tan gustosos que ens portaven els pares. El record més antic que conserve a la memòria és el del moment en què els pares ens obligaren, als tres, a abandonar el niu. Aquell dia, el Pare ens va fer callar i va dir:

—Fills meus, és l'hora d'anar-vos-en. Ja sou ben grans i heu de deixar lloc al niu perquè la Mare pugui pondre uns altres ous.

Els tres protestàrem, molt enfadats. Al niu estàvem molt bé, encara que ja ens havien eixit totes les plomes, i el món de fora ens feia molta por.

—Així és la vida, fills meus —va dir la Mare—. A mi també em fa pena que abandoneu el niu, però no podeu quedar-vos aquí eternament. Heu d'aprendre a volar i a viure!

—I què farem sense vosaltres? Qui ens alimentarà? On dormirem? —De colp, totes les dificultats es presentaven davant nostre.

—No estareu sols —ens va tranquil·litzar la Mare—. El Pare vos ensenyarà com podeu aconseguir els aliments. I ja ha buscat un lloc on podeu dormir els tres. Podeu viure a l'Horta tant

de temps com vulgheu, fins que sereu grans i tindreu ganes d'anar-vos-en molt lluny.

—També coneixereu unes altres merles joves com vosaltres —ens va animar el Pare—. I cada vesprada vos reunireu amb la Merla Vella, que vos ensenyarà totes les coses que necessitem saber els de la nostra espècie.

Els tres vam callar, resignats a acceptar un fet inevitable. D'una manera una miqueta boirosa, vaig intuir que aquell era un moment important de la meua vida. I just en aquell instant, la Mare em va espentar i em tirà fora del niu.

Quina experiència més terrible! Vaig començar a caure com una pedra, mentre el cor em batejava com un cavall desbocat dins del pit. En algun moment, no sé ben bé com, vaig poder moure les ales amb la força suficient per caure a terra sense fer-me mal. Quan em vaig recuperar vaig veure que, al meu costat, els meus germans també s'estovaven les plomes, tan sorpresos com jo.

Després, vaig mirar cap amunt. El Pare i la Mare ens observaven des de la boca del forat que

protegia el niu. Estàvem definitivament fora de la nostra casa, expulsats del Paradís on havíem viscut fins aquell moment. Començava per a nosaltres la vida de veritat.

